

کافی نیست، چون ارز ۴۲۰۰ تومانی تبدیل به ۲۸۵۰۰ تومانی و حتی بیشتر شد. در واقع، ماجرا را باید از دو طرف دید، از یک سو بانک مرکزی در سال ۱۴۰۲ سعی کرد برای کنترل حجم نقدینگی و تورم، بانک‌ها را به دلیل ناترازی‌هایشان با محدودیت‌هایی در تسهیلات دهی مواجه کند. از این رو، شرکت‌های دارویی نتوانستند برای سرمایه در گردش خود منابعی را که در سنوات گذشته از سیستم بانکی کشور تامین می‌کردند، در اختیار داشته باشند. از سوی دیگر، منابع جدیدی را هم برای سرمایه در گردش شرکت‌های پخش، تولیدی و وارداتی تخصیص نداد. بنابراین، شرکت‌ها حتی در زمانی که به

تامین سرمایه در گردش، عامل اصلی کمبود برخی از داروها !!!

دکتر بابک رجبی راوری طی نامه خود به ماهنامه دارویی رازی، گزارشی از سخنان جناب آقای دکتر محمود نجفی، از بزرگان صنعت دارو و رئیس اتاق بازرگانی تهران، در جلسه‌ای برای دانشجویان نخبه یکی از دانشکده‌های داروسازی برای ماهنامه دارویی رازی ارسال کرده اند، که با هم می‌خوانیم.

"...مشکلات حوزه دارو، ناشی از چند بخش است، یعنی داستان فقط در تخصیص ارز خلاصه نمی‌شود. یکی از بزرگ‌ترین مشکلات حوزه دارو، طرح دارویار است و عدد آن در بودجه که از ابتدا همه می‌دانستند

آنان ارز تخصیص داده می‌شد، نمی‌توانستند منابع ربالی آن را تامین کنند. با این حساب، ممکن است حرف بانک مرکزی درباره افزایش تخصیص ارز کاملاً درست باشد، اما باید این را در نظر گرفت که چه مقدار از این تخصیص‌ها به تامین انجامیده است؟ در همین وضع، به علت مشکلات بیمه‌ها، داروخانه‌ها هم نتوانستند به موقع با شرکت‌ها تسویه حساب کنند. حتی بخش‌های دولتی مثل بیمارستان‌های دولتی هم نتوانستند بدهی‌شان به شرکت‌ها را بدهند، چرا که خودشان هم به علت طرح دارویار درگیر مشکل منبع جاری‌شان بودند. در نتیجه، برگشت منابع برای شرکت‌های دارویی ناممکن شد و از هر طرف برای تامین سرمایه در گردش خود تحت فشار قرار گرفتند.

دکتر عبده‌زاده چندی پیش در جلسه‌ای به صراحت اعلام کرد که دوره بازگشت منابع‌شان به بالای ۳۶۰ روز رسیده است، یعنی دارو را فروخته‌اند اما حتی طی ۳۶۰ روز هم نتوانسته‌اند منابع‌شان را از سیستم به‌ویژه از بخش دولتی بازپس بگیرند. اکنون بیشتر بیمارستان‌های دولتی به شرکت‌های پخش بدهی‌های بلندمدت دارند. شرکت‌های پخش هم پولی نداشتند که به تولیدی‌ها بدهند و چک‌هایشان برگشت خورد. این دومینویی شد که از مسیر تامین سرمایه در گردش اتفاق افتاد. با این حساب، هم مجلس درست می‌گوید و هم بانک مرکزی؛ اما حلقه گمشده این ماجرا از سوی دو طرف این است که عمدتاً بحث تامین سرمایه در گردش، عامل اصلی کمبود برخی از داروها بوده است...."